

HỒI 5

ĐÊM CỦA THẦN CHẾT

Phòng ăn của khách điếm không còn lạng lẽ như buổi trưa nữa, hơn hai mươi chiếc bàn đã đầy ắp cả người.

Thực khách tuy ai ai cũng ăn vận chỉnh tề, nhưng vẻ mặt người nào cũng đờ đờ sát khí. Từng đĩa thịt đầy ắp, từng bầu rượu thơm ngát cạn dần và tiểu nhị thì chạy ra chạy vào lạng xăng...

Chu Thất Thất bước vào đảo mắt một vòng, không khí vụt im phăng phắc...

Từng tia mắt sáng lên, tập trung về phía cô gái.

Không hẹn, không báo mà ai cũng nhìn nàng chằm chập ngẩn ngơ, sự xuất hiện bất ngờ của cô gái gây thơ trước những con người “võ lâm” sao mà y như một quả đào hồng trên rừng đào kiếm... nó không phải “vạn năng” trước cuộc chạy trốn cái chết, nhưng nó có hiệu lực như giọt nước mát giữa cơn nóng đốt người...

Họ quên cả ăn, quên cả mùi rượu mới mở và thơm phưng phức. Bụng chưa đầy dư, nhưng một cơn đói khác đang nổi dậy còn cao, một cơn đói không phải của dạ dày, mà là cơn đói của đôi mắt!

Mãi cho đến lúc Hoả Hải Nhi kéo Trầm Lãng vào đến, thì mọi người mới “tỉnh” lại, không khí phòng ăn mới trở lại ồn ào.

Lúc bấy giờ thực khách mới bỏ mục quan sát, quay sang mục phẩm bình. Họ chụm đầu châu mỏ khen chê đủ thứ.

Hoả Hải Nhi đảo nhanh cặp mắt tròn vo:

- Chị Thất này, chị có nghe cái bọn tục tằn ấy nói không? Họ nói lên chị đó. Có cần tôi xả bớt cơn tức ra dùm không?

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Tức gì mà xả?

Hoả Hải Nhi ngạc nhiên:

- Họ nói chị mà chị không tức à?

Chu Thất Thất mỉm cười:

- Đẹp thì người ta nhìn, người ta khen, nếu chị Thất của người xấu như ma thì ai mà người ta thèm ngó. Có cầu xin họ cũng không thèm nói tới nữa là... Họ tuy thô lỗ nhưng còn biết đến cái đẹp cái xấu, chứ không như...

Nàng ném cho Trầm Lãng một cái nhìn rồi nói tiếp:

- Chứ không ai như kẻ có mắt thò lộ mà y như là mù một thứ!

Trầm Lãng cứ tảng lờ như không nghe thấy.

Chu Thất Thất nghiêng răng đưa chân dưới ghế đạp cho chàng một đạp... nhưng Trầm Lãng cứ mỉm cười làm thinh...

Hoả Hải Nhi lắc lắc đầu:

- Chị Thất kỳ cục quá, chuyện đáng giận không giận, chuyện không đáng giận lại giận....

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Quí, kệ người ta!

Hoả Hải Nhi cười khúc khích:

- Thôi, thôi, tôi sợ chị mà, ... tức ráng chịu đừng thua ai rồi cứ nhè người ta mà gỡ!

Hoả Hải Nhi nói tới đó chợt đưa mắt nhìn quanh quất.... Thực khách bàn tán về sự có mặt của Chu Thất Thất, họ càng nói càng lớn giọng như cố tranh nhau.... Hoả Hải Nhi vụt đứng dậy chạy bay ra cửa, và chỉ một giây sau, cậu ta kéo tám tên vệ sĩ đứng sắp hàng sau lưng Chu Thất Thất...

Tám người vệ sĩ đã cao lớn, mặt lại chăm bẵm lườm lườm, trông như những vị thần giữ cửa...

Những cái miệng thao thao bắt đầu ngưng lại bằng cách thấp giọng lần lần.... Những cặp mắt toé lửa tham lam cũng hạ lần và dòm qua hướng khác, hoặc cúi đầu lẩn tránh...

Chỉ có một người ngồi nơi bàn ở góc phía trái, từ trước đến sau không nói một lời, đôi mắt lạnh như băng cứ đăm đăm nhìn ra phía cửa như chờ đợi...

Người này có vẻ lạ hơn ai hết. Đôi mắt như ẩn tàng thù hận, da mặt trắng bệch dị thường, tuổi khoảng hơn hai lăm hai sáu, mặc bộ quần áo màu lam, nhưng không thấy bám bụi đường. Quần áo của hắn có vẻ chải chuốt sạch sẽ lắm.

Ngay sau đó, ngoài cửa đi vào một thanh niên mặc áo gấm, tuổi độ hăm hai hăm ba. Gã liếc qua bàn Chu Thất Thất và đi ngay lại bàn gã áo lam ngồi xuống tươi cười:

- Đại ca đến sớm lắm à?

Gã áo lam không trả lời, đôi mắt cứ đăm đăm ra cửa...

Chùng như không thấy lạ lẫm với thái độ của vị đại ca của mình, gã thanh niên áo gấm cứ lo ăn uống, nhưng thỉnh thoảng cũng liếc chùng ra cửa...

Ở một bàn khác, có mấy người vóc dáng thô kệch, lại luôn luôn ném mắt về phía bàn của hai anh em gã áo lam. Trong bọn họ có một người mặt mày hung hãn, sau khi liếc về bàn của anh em gã áo lam, hắn cúi đầu thấp giọng:

- Có phải bọn Đinh gia huynh đệ, kẻ nổi tiếng mấy hôm nay không kia?

Gã chung bàn có đôi mắt láo liên như chuột, cười nhỏ:

- Thiết đại nhân nhận diện tài thật đấy. Anh em hấn đó chứ còn ai nữa!

Gã mày rậm nghe khen có vẻ tự đắc:

- Hà, bọn họ cũng đến đây nữa à? Nghe nói anh em họ khá lắm mà... Chuyện hơi khó rồi đấy nghe!

Gã mắt chuột cười khịt khịt:

- Sao Thiết đại ca nói thế! Anh em chúng giỏi rồi, nhưng cái tên “Thần Thương Trại Triệu Vân” Thiết Thắng Long của đại ca lại bỏ à? Hứ, gặp đại ca thì họ có nhầm nhò gì!...

Gã có tên Thiết Thắng Long đập bàn cười ha hả, nhưng gã vùng nín bật khi nhìn ra cửa...

Gã cúi đầu nói nhỏ:

- Kẻ sắp vô đó mới đúng là đáng gờm nghe!

Mọi người nhìn ra thấy hai vợ chồng của một gã lưng vượn vai hùm, tay dắt một đứa con gái nhỏ khoảng chín mười tuổi...

Ba vợ chồng cha con của người khách mới vào có nhiều điều trái ngược: Người chồng lưng dài vai rộng, gân cốt nổi vồng, hai cục xương quỳên nhô cao lên và cái miệng rộng một cách dị thường. Nhìn vào dáng vóc và gương mặt, ai yếu bóng vía chắc phải phát run.

Người vợ thì thân hình yếu điệu, làn tóc đen huyền phủ kín bờ vai, khuôn mặt trái xoan với làn da trắng như trứng gà bóc.... Nếu chỉ nhìn nghiêng một phía, thì quả thật là một tuyệt sắc; nhưng nếu nhìn đối diện, thì không ai khỏi buột miệng tiếc nuô cho người đẹp, vì từ trên chân tóc giữa trán, một vết sẹo dài rọc xuống tận cằm, một vết sẹo của gươm đao!

Giá như một con người xấu mặt, thêm vết sẹo như thế, thì có lẽ không ai để ý mấy, trái lại, đây là một giai nhân, vết sẹo ác nghiệt đó khiến cho nhiều người thối mắt... Họ thối mắt vì đâu nên nổi để cho người đẹp thiết thòi...

Riêng con bé thì thật là dễ thương, gương mặt bầu bầu, đôi mắt tròn xoe như hai hạt nhãn, vừa đi theo cha mẹ vào quán, cô bé vừa chỉ trỏ nói liên miên không dứt...

Cho đến khi nhìn thấy Hoả hài Nhi, cô bé vụt nín thình le lưỡi nháy chú bé một cái rồi chạy núp vào bên nách mẹ cười rình rích...

Hoả Hài Nhi ngoảnh mặt vô bàn:

- Cái con quỷ liến như khi!

Chu Thất Thất cười:

- Người ta cũng nói cậu như vậy đó!

Bao nhiêu cặp mắt tò mò của thực khách bây giờ đổ dồn về phía đôi vợ chồng lạ, nhưng hai người này y như không buồn ngó một ai, họ cứ lo hỏi con món này món nọ...

Chu Thất Thất liếc qua mỉm cười:

- Coi bộ vui rồi đó, càng lúc càng thêm nhiều nhân vật lạ. Tất Dương này chắc có lẽ sẽ ồn ào.

Trầm Lãng hỏi:

- Cô có biết vợ chồng người ấy là ai không?

Chu Thất Thất trề môi:

- Không cần biết. Họ có biết tôi là ai không chứ?

Trầm Lãng thở ra:

- Họ hơn cô thập bội đấy!

Chu Thất Thất cười khẩy:

- Đương kim thất đại cao thủ võ lâm cũng chỉ cỡ đó là cùng chứ gì?

Trầm Lãng nghiêm giọng:

- Cô nên biết còn rất nhiều nhân tài ẩn dật trong chốn giang hồ. Thất đại cao thủ đó chỉ là cái danh tình cờ tụ họp, họ đâu phải là đại diện chính thức cho võ lâm!

Chu Thất Thất gật gật:

- Được rồi, kể như tôi nói không lại. Vậy công tử biết hai vợ chồng đó không?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Tôi cũng không biết!

Chu Thất Thất trừng trừng mắt:

- TỨC CHẾT NGƯỜI TA KHÔNG! Phải hông có đông người thì biết tôi!

Ngay lúc đó, chợt nghe ngoài cửa nhiều tiếng cười ròn rảng, tiếp liền đó, bảy tám gã đại hán bu theo đỡ một vị hoà thượng cao lớn dềnh dàng da thịt đầy đà úc na úc núc lên ghé đi vô...

Mấy gã đại hán đó đều vận y phục sang trọng, thân thủ nhanh nhẹn, mắt họ rục tia nhìn sắc bén, đúng là những hảo thủ võ lâm. Chỉ có điều đối với vị hoà thượng mập họ tỏ ra hết sức cung kính...

Vị hoà thượng thì quả là kỳ dị, ai đời trời lạnh như cắt da thế ấy, mà lão chỉ mặc một chiếc áo mỏng, lại còn phạch ngực để lộ cái bụng anh ách những mỡ...

Chu Thất Thất vừa liếc qua thì đã cau mày khó chịu.

Hoả hài Nhi bảo nhỏ:

- Chị Thất này, đồ chị lão hoà thượng đó giống cái gì?

Chu Thất Thất cười rúc:

- Đừng có nói! Đang ăn mà nói tới cái đó bắt buồn nôn!

Hoả Hài Nhi thấp giọng:

- Nếu lão mà biết võ công thì là chuyện quá kỳ. Chị xem, đi không mà còn thở ành ạch thì làm sao mà đánh chác gì với ai được chứ!

Nhưng phải nhận rằng lão hoà thượng và mấy gã đại hán vừa vô là hạng giao thiệp rộng, và có lẽ được nhiều người trọng nể. Cho nên khi họ vừa bước vô, phần đông thực khách đều đứng dậy chào.

Chỉ riêng cặp vợ chồng người đàn bà mặt sẹo vẫn cứ lo ăn và đùa với con, vẫn với thái độ dưới mắt không người...

Và hai anh em người mặc áo lam họ Đinh, vừa thấy họ vô đã cúi gằm mặt xuống...

“Thần Thương Trại Triệu Vân” Thiết Thắng Long kéo tay gã mắt chuột:

- Ai vậy hé? Biết không? Hay “Vạn Sự Thông” bây giờ thành “Nhất Sự Bết” rồi?

Vạn Sự Thông nheo nheo đôi mắt chuột:

- Lạ quá, không một ai lộ mặt giang hồ mà tôi không biết, thế sao lão này nhìn mãi không ra!

Thiết Thắng Long nói:

- Như vậy, hoặc giả là tại Vạn Sự Thông... bí, hoặc hẳn là hạng vô danh tiểu tốt chứ gì!

Vạn Sự Thông âm ớ:

- Có thể... có thể là hạng tầm thường...

Thiết Thắng Long xì một tiếng dài:

- Khi mốc, nếu vô danh tiểu tốt thì làm sao Vương tiêu đầu, Tần tiêu đầu và bọn Tống gia trang lại cung cung kính kính như thế?

Lúc bấy giờ phòng ăn đã chật ních, chín mươi tên tiểu nhị lẳng xẵng chạy tháo mồ hôi...

Và càng làm cho không khí ngột ngạt thêm là giọng nói của lão hoà thượng mấp. Giọng nói oang oang nhưc óc, át cả tiếng người khác...

Hoả Hải Nhi nhăn mũi:

- Thật là chán ngấy!

Chu Thất Thất cũng tỏ vẻ khó chịu:

- Quán mà làm như nhà... thấy muốn nổi xung!

Trầm Lăng gắt nhỏ:

- Muốn gây chuyện nữa hay sao đây?

Chu Thất Thất háy mắt:

- Chứ vậy không chán à?

Trầm Lăng nói:

- Còn người ta nữa chứ một mình mình à? Ngó mà xem, hai anh em người mặc áo lam, hai vợ chồng người phụ nữ mặt sẹo nè... thiếu gì người bất mãn. Coi chừng một lát đây có chuyện bây giờ. Tội gì mình lại đi gây chuyện!

Chợt nghe lão hoà thượng kêu lớn:

- À, lại đây, lại đây!

Nhìn qua thấy hai tên đại hán áo đen kè lấy một gã đội nón rộng vành, đẩy về phía lão hoà thượng.

Một trong hai tên đại hán chỉ gã đội nón rộng vành:

- Bẩm lão gia, hần họ Hoàng, người ở đây gọi là Hoàng Mã. Chuyện này hần biết rõ lắm, nội thành Tất Dương này hần biết rõ hơn ai hết!

Lão hoà thượng cười khà khà:

- Được, được.... Lấy cho hần một trăm lượng bạc trước đi, để cho hần yên lòng.

Một trong bọn đại hán áo đen lấy ra một trăm lượng bạc ném dưới chân Hoàng

Mã.

Lão hoà thượng vẫn cười: - Rồi, nói đi! Còn thưởng nữa! Gã Hoàng Mã run rẩy: - Dạ, dạ, tôi là Hoàng Mã, hơn mười năm nay ở tại Tất Dương... Lão hoà thượng rống lên:

- Nói ngắn ngắn đi, đừng có dài dòng, ai không biết mi là du đảng ở đây!

Và lão ngó quanh cười hề hề:

- Nói lớn một chút cho chư vị ở đây nghe với!

Hoàng mã dềnh hắng luôn mấy tiếng:

- Phía Bắc thành Tất Dương này có mỏ than, nhưng ở đây không có ai đào. Cách đây nửa tháng chợt có mười thương khách đến mua hết vùng đất đó, mướn

nhân công khai phá, nhưng đào mãi hơn nửa tháng vẫn chưa có lấy một mẩu than...

Tuy hẳn nói chuyện mỏ than, nhưng ai cũng biết sẽ dẫn đến chuyện lạ lùng, nên mọi người chăm chú theo dõi...

Hoàng Mã ngừng lại nuốt nước bọt rồi nói tiếp:

- Nhưng hôm đầu tháng cách đây bốn năm ngày, đám nhân công bỗng đào được một tấm bia đá, trên tấm bia có khắc tám chữ: “Qua khỏi bia này, trời lay đất chuyển”...

Nói đến đây, giọng họ Hoàng chợt hơi rung...

Lão hoà thượng cũng không cười nữa:

- Ngoài tám chữ ấy, bia đá còn có vẽ thêm cái gì nữa không?

Hoàng Mã nói:

- Không có gì nữa... mà nghe nói tám chữ đó, mỗi một nét là một cây tên, nghĩa là phải bẫy tám mươi cây tên gì đó mới đủ cho tám chữ.

Đám thực khách vụt xì xào....

Chùng như chuyện những cây tên làm cho họ rúng động...

Hoàng Mã run run nói tiếp:

- Đám nhân công hằm mỏ thấy bia đá thì không dám đào nữa, nhưng những người chủ lại cố muốn đào cho kỳ được, nên họ bỏ thêm thật nhiều tiền để mướn người đào tiếp... tối hôm đó, đào đến một cái cửa hang bằng đá, trên cửa khắc: “Qua cửa sẽ chết”, chữ viết màu đỏ, trông đến rợn người...

Câu chuyện đến lúc gay cấn, thực khách im lặng lắng nghe...

Hoàng Mã lấy chân khều khều đồng bạc và nói tiếp:

- Bọn nhân công lại không dám đào; trái lại bọn chủ cảm thấy như sắp thành công, họ bỏ ra thêm bạc, lại sắm rượu thịt thôi thúc nhân công. Thế là đám nhân công đào sâu và đến ngày thứ hai...

Hoàng Mã vẫn nói nhưng giọng như líu lưỡi:

- Đến ngày thứ hai thì... thì không một ai trở ra. Chờ mãi đến trưa cũng không thấy động tĩnh.... Vợ con cha mẹ nhân công kéo đến miệng hầm kêu khóc rền trời.... Và cho đến chiều hôm ấy cũng im rơ không thấy ai ra, cũng không nghe tiếng động.

Hoàng Mã lau mồ hôi trán nói tiếp:

- Cuối cùng có một số thân nhân gan dạ, họ rủ nhau xông đại vào, thì mới biết rằng bên trong cửa đó là một động đá, và những nhân công đã chết hết. Mà cách chết của họ thật là dễ sợ, hai tròng mắt trợn trừng cơ hồ lòi hẳn ra ngoài, vẻ mặt như là gặp chuyện gì sợ hãi lắm rồi mới chết. Bọn người vừa vào thấy thế hoảng sợ chạy ra, thế là chủ nhân lại phải mướn kẻ mạnh dạn vào khiêng thây số công nhân chết; không ngờ qua đến ngày thứ ba, những người vào xem và những người khiêng thây cũng... chết luôn!

Gã họ Hoàng ngừng nói...

Mọi người nín hơi, ai cũng nghe lòng bàn tay ươn ướt mồ hôi.

Một lão già cao cao ốm ốm, ngồi kế bên lão hoà thượng trầm ngâm một lúc mới

hỏi: - Chú có biết những người vào khiêng thây sau đó bị chết bằng cách nào không?

Hoàng Mã lấp bắp một hồi mới nói ra thành tiếng:

- Qua trưa ngày hôm sau, những người ấy có người đang ngồi ăn cơm, có người đang thắp hương phúng điếu kẻ chết, có người đang ngồi viết văn điếu, có người đang ở nhà xách nước tưới cây, nghĩa là họ không cùng chung một chỗ với nhau, nhưng vừa đúng chính Ngọ, thì cùng một lúc, y như là thấy quỷ, tất cả mọi người có tham dự vào chuyện vô hằm khiêng xác ấy vụt nhảy dựng lên la một tiếng thất thanh rồi ngã quỵ xuống vật mình mà chết.

Lão già vừa hỏi bỗng giật mình buông rơi chén rượu đng cầm, lão làm thảm như tự nói với mình:

- Vừa đúng Ngọ... thật là lợi hại... thật là lợi hại...

Chu Thất Thất nắm chặt lấy tay Trầm Lăng, cô gái liếng thoảng bắt đầu rung động...

Chỉ có Hoả Hải Nhi hỏi một cách tự nhiên:

- Có phải những người ấy bị trúng độc không cà?

Không ai đối ngữ với ai, nhưng lão già ốm cũng nói:

- Phải, đó là độc, cái cửa động đá đó nhất định chỗ nào cũng có độc, và chỉ cần chạm tay vào là không làm sao thoát khỏi. Thậm chí xác người trúng độc nếu người khác đụng vào cũng sẽ không toàn tính mạng. Thật là một thứ độc mà hơn hai mươi năm nay chưa từng nghe thấy!

Lão hoà thượng vụt hỏi:

- Lợi hại hơn “Tý Ngọ Thôi Hồn Sa” của ông anh nữa à?

Tất cả thực khách lại thêm một phen táng đờm khi nghe đến tên “Tý Ngọ Thôi Hồn Sa” Mạc Ly, người đứng vào hàng thứ ba trong mười chín thứ độc

được ám khí trong võ lâm hiện tại. Vị chủ nhân “Tý Ngọ Thôi Hồn Sa” có mặt tại nơi đây mà này giờ không một ai biết mặt...

Và lão trả lời ngay câu hỏi của nhà sư:

- Nếu đem độc dược của lão phu so sánh với chất độc này thì y như chim sẻ sánh với đại bàng!

Lão hoà thượng khẽ cau mày, nhưng rồi lại bật cười ha hả:

- Chỉ cần các vị bằng lòng theo bản tăng thì sẽ bảo đảm không bao giờ bị chết. Cho dù chất độc nào lợi hại hơn nữa, bản tăng cũng chỉ xem như một chất đường!

Và lão lại quắc mắt hỏi họ Hoàng:

- Cái cửa động đó có phải bị bịt kín lại rồi không?

Hoàng Mã lắc đầu:

- Trong một đêm một ngày chết ngót hai trăm người, còn ai dám léo hánh tới cái ma động ấy mà nói chuyện bít cửa? Luôn cả lũ khách có việc ngang qua Tất Dương thành cũng phải quay sang hướng khác. Ai liếc sơ về phía đó nếu không phải là muốn tự tử thì cũng là điên!

Lão hoà thượng cười ha hả:

- Như vậy tất cả những người có mặt ở đây đều muốn đến đó xem, hoá ra là đám điên hết à?

Hoàng Mã sừng sốt và vọt quì thụp xuống lạy như té sao:

- Tiểu nhân không dám... tiểu nhân không dám nói thế!

Lão hoà thượng hét to:

- Cút đi cho mau!

Như tử tội được lệnh ân xá, Hoàng Mã bò càng ra cửa. Gối bạc lăn lóc dưới chân gã cũng không dám đụng đến...

Hoả Hải Nhi chồm mình qua, lấy chân hất gối bạc bay theo Hoàng Mã, rồi theo đà cái hất chân vọt người ngồi y lên ghế như cũ và kêu với:

- Tiền công nói khô nước miếng đó, lấy đi chứ!

Quần hùng thấy chú bé mà thuật khinh công quá tuyệt, họ cũng quay lại nhìn ngơ ngác...

Lão hoà thượng vỗ tay:

- Giỏi, chú bé thật giỏi! Học của ai thế?

Hoả Hải Nhi chớp mắt:

- Học của chị tôi!

Lão hoà thượng lại cười hề hề:

- Giỏi, tên gì nhỉ?

Hoả Hải Nhi nhướng mắt:

- Chu Bát Gia! Còn hoà thượng gọi là gì nhỉ?

Lão hoà thượng ngửa mặt cười ngất:

- Chu Bát Gia, hả hả... Giỏi, bản tăng tên là Nhất Tiểu Phật, nghe rõ chưa?

Lão vừa cười vừa đứng dậy chậm chậm đi lại phía Hoả Hải Nhi, thịt trên mình lão rung rung trông thật buồn cười...

Chu Thất Thất và Trầm Lăng mím môi nhìn chăm chăm vào mặt lão...

Nhưng vừa đến gần Hoả Hải Nhi, Nhất Tiểu Phật đột ngột quay phắt sang bàn của hai anh em gã họ Đinh.

Hành động của lão thật là xuất kỳ bất ý.

Nhưng hai anh em họ Đinh lại càng nhanh hơn...

Gã áo lam tung một đá bay bổng chiếc bàn, hoành tay rút thanh kiếm sau lưng xốc tới.

Gã áo gấm tràn mình qua bên trái buồng cái ly, ho sặc sụa:

- Hoà thượng mập, Đinh Lôi, Đinh Vũ này có làm gì người, sao người vội thế?

Nhất Tiểu Phật vừa tung mình đá văng chiếc ghế vừa bay vù tới. Lão không đỡ mà cũng không tránh, lại đưa đầu ủi tới...

Bốp!...

Một tiếng dội khô khan, chiếc ghế va vào cái đầu trọc của lão, vỡ tan thành từng mảnh vụn!

Nhất Tiểu Phật vươn tay chụp lấy hai chân ghế gãy, thét lên một tiếng giáng xuống đầu hai anh em họ Đinh.

Thân hình lão vốn đã cao lớn, hai cánh tay dài lòng thòng, hai chân ghé vung ra với phạm vị gần một trượng tiếng gió rít lên làm cho đèn đuốc lao chao...

Mọi người đều thất sắc, vì ai cũng thấy anh em họ Đinh khó tránh được đòn phủ đầu hiểm ác...

Nhưng, thay vì nhảy tránh ra, cái mà ai cũng biết trước cách thoát, hai anh em họ Đinh lại tràn tới và, bằng một thân pháp cực kỳ tuyệt diệu, cả hai anh em đều lòn dưới chiếc áo rộng của nhà sư mập, tránh ngọn đòn hung hãn một cách thần tình. Từ trước mặt lòn qua sau lưng kẻ địch thoát thân trong thế hiểm nghèo quả là cách mà kẻ thiếu kinh nghiệm giao chiến không ai dám làm.

Phát chiêu, thấy trước mặt trống trơn, sau lưng có địch, Nhất Tiểu Phật thu đà đánh quật lại ra sau.

Quả là một thế đánh đẹp mắt, vì đang lờ đà phía trước chưa kịp xoay mà có thể tấn công ngược phía sau, thân pháp quả thật không phải tầm thường...

Chân ghé bên phải trúng ngay thanh kiếm của Đinh đại ca, chân trái bằng thế “Hoàn Phi” đá ngay vai Đinh nhị ca.

Rõ ràng hai anh em họ Đinh bị thế hạ phong, nhưng chớp nhoáng lên một cái, tiếng họ đã ở phía ngoài cửa sổ:

- Muốn đấu hãy ra ngoài, đừng làm náo động khách sạn đông người!

Từ lúc Nhất Tiểu Phật phát động công thế, cho đến lúc giao đấu và hai anh em họ Đinh ra ngoài cửa sổ chỉ trong vòng hai cái chớp mắt, chiêu thức của đôi bên đều là ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Họ kết hợp võ công, trí tuệ và kinh nghiệm chiến đấu, ba thứ tinh tuý của một cuộc đấu chớp nhoáng, làm cho quần hào hà mồm trơ mắt y như là đang xem một cuộc biểu diễn cực kỳ ngoạn mục, cho đến khi hạ xong màn nhất họ mới chớp mắt thở phào và không hẹn mà cùng nhất loạt vỗ tay hoan hô.

“Tý Thọ Thôi Hồn” Mạc Ly bước lại gần Nhất Tiểu Phật, cất giọng cười thâm hiểm:

- Lôi Vũ “Song Long kiếm” đang thời kỳ thanh phát, đại sư cố mà ra tay cẩn thận hơn một tí!

Bốn tiếng “ra tay cẩn thận” của lão tuy không nhấn mạnh, nhưng ai cũng biết đó là lời hẹn ngầm độc ác.

Nhất Tiểu Phật cười sảng sặc:

- Hai tên oắt con ấy mà có nghĩa lý gì. Bạn phải giải quyết chuyện ở đây, nếu không bản tăng đâu dễ gì buông tha chúng.

Và lão quét mắt qua khắp phòng lớn tiếng:

- Chuyện này các vị đã nghe hết rồi chứ? Vậy nếu có ai không phải vì chuyện ấy mà đến đây, thì xin hãy đi khỏi nơi này, những ai vì chuyện ấy đến đây, thì mời ở lại cùng bản tăng thương lượng.

Chu Thất Thất hỏi giọng lạnh lùng:

- Ông lấy tư cách gì mà bảo người ta đi chứ?

Nhất Tiểu Phật ngó nàng chằm chằm và vụt cười ha hả:

- Nữ thí chủ nói thế chắc là không phải vì chuyện ấy mà đến đây chứ?

Quan sát lão hoà thượng từ đầu tới cuối, Chu Thất Thất biết lão là con người có nhiều mưu kế lợi hại, nàng cười nhạt trả lời:

- Ông hiểu lầm, tôi đến đây chỉ vì chuyện ấy đây!

Nàng vừa nói vừa nhìn Trầm Lãng cười cười...

Đôi mắt của Nhất Tiểu Phật quay qua phía Trầm Lãng.

Y như người vô sự, chàng bung chén rượu từ từ nhấp nháp, như chuyên tâm thưởng thức tửu vị, không buồn ngó đến một ai...

Cảm thấy có vẻ hơi gay, Nhất Tiểu Phật gật gật đầu:

- Tốt... tốt!...

Và lão quay sang bàn bên có năm gã đại hán đang ngồi, hất hàm:

- Sao? Còn chư vị?

Năm gã đại hán cùng một lượt đứng lên, mặt họ đều biến sắc...

Một người trong bọn gượng cười:

- Đại sư có ý như...

Gã nói chưa dứt thì cánh tay của Nhất Tiểu Phật đã chụp tới...

Gã chỉ kịp kêu lên một tiếng “á” thì thân hình đã bị dờ bồng lên rồi quăng xuống đất một cái bịch y như quăng một bao cát.

Rượu thịt chén bát đồ tứ tung. Bốn gã còn lại chưa kịp phản ứng thì lão hoà thượng lại vung tay...

Bốp... bốp...

Bốn gã đại hán bị luôn mỗi gã hai tát tai, mặt mày sung húp, xiềng niềng văng vô góc vách...

Nhất Tiểu Phật cười ha hả:

- Đồ vô dụng, cút đi cho rảnh mắt!

Và lão oang oang lớn tiếng:

- Kẻ tham gia chuyện này càng đông càng tốt, nhưng nếu để bọn vô dụng đó chen vào, thì chẳng những không ích gì mà lại còn hư chuyện. Cút xéo đi!

Bốn gã đại hán bị tát tai lật đật chạy lại đỡ gã còn nằm dưới đất, rồi tiu nghỉu rút êm ra cửa.

Nhất Tiểu Phật lại quay sang bàn khác.

Bàn này có bốn gã đại hán, họ đã chuẩn bị sẵn, nên nhất loạt đứng lên...

Không chờ họ kịp ra tay, Nhất Tiểu Phật một tay chụp ngay một gã vung tròn như chong chóng, làm cho hai gã kia, một bị trúng văng vô vách, một bật ngửa lên bàn của Chu Thất Thất.

Trầm Lãng không quay đầu lại, chỉ vòng tay ra sau lưng đỡ nhẹ một cái, gã đại hán dội lại nhưng không ngã sấp nhờ mấy ngón tay Trầm Lãng móc vào tay áo, gã chỉ xúng vứng rồi đứng lên như thường.

Trầm Lãng cứ tự nhiên bung chén rượu khề khà nhấp từng ngụm một...

Nhất Tiểu Phật khẽ cau mày vươn tay chụp gã đại hán vừa được cứu quãng bỗng lên không, nhưng bàn bên kia có một người vùng đứng dậy đưa tay hứng lấy và đặt gã đứng xuống một cách an nhàn.

Quay lại thấy kẻ đó là “Thần Thương Trại Triệu Vân” Thiết Thắng Long, Nhất Tiểu Phật nhăn mặt cười hề hề:

- Thắng đại hiệp quả xưng danh là người hùng miền Hà Bắc! Hà hà!

Thiết Thắng Long có vẻ đắc ý vòng tay:

- Đại sư cũng biết đến tên danh, thật là vạn hạnh!

Nhất Tiểu Phật lừ lừ mắt:

- Với con người uy dũng như Thiết huynh, bàn tăng đâu dám xem thường, nhưng đối với kẻ khác...

Lão ngưng nói và đưa mắt đảo khắp hết phòng, tia mắt lão đờ đờ sát khí...

Trong số thực khách, mười người có mặt đã hết chín người riu riu đi ra, và Nhất Tiểu Phật ngửa mặt cười ha hả:

- Những vị còn lại chắc toàn là bậc anh hùng?

Lão chồm câu hỏi bằng một tia mắt sáng ngời quét qua mặt Vạn Sự Thông.

Nheo neho đôi mắt chuột, Vạn Sự Thông hất mặt sang bàn bên:

- Cách bên kia có hai vị, người mặc áo màu tía là “Thông Châu Nhất Bá” Hoàng Hoá Hồ, người mặc áo vàng là nghĩa tử của họ Hoàng, “Tiểu Bá Vương” Lữ Quang. Và bàn đằng sau là “Bát Tuyệt Song Dao” Bành Lập Nhân, “Chân Sơn Chưởng” Hoàng Phủ Tung, “Hận Địa Vô Hoàn” Lý Bá, “Du Hoa Phong” Tiêu Mộ Văn, còn vị ngậm ống điếu dài đó là “Cam Yên Đà Huyệt” Vương Nhị Ma...

Nhất Tiểu Phật gật gật đầu:

- Hay lắm, nhưng còn nữa chứ?

Vạn Sự Thông rùn rùn vai ngó qua bàn khác:

- Đây là “Trại Ôn Hầu” Tôn Thông Tôn đại hiệp và quý phu nhân, vị này là “Ngân Hoa Tiêu” Thắng Vinh, ... còn tại hạ chính tên là Vạn Thị Tung, nhưng người ta nói trại mãi thành ra Vạn Sự Thông...

Khẽ liếc qua bàn Chu Thất Thất, y nói tiếp:

- Còn vị tiểu thư đây có lẽ là ái nữ thiên kim của Hoạ Tài Thần, còn còn....

Y lướt mắt qua Trầm Lăng, rồi để vợ chồng người đàn bà mặt sẹo, nhưng lại lắc lắc đầu...

Nhất Tiểu Phật bật cười:

- Thôi, thế cũng đủ rồi, như vậy cũng đủ xứng danh là Vạn Sự Thông rồi. Con đường về sau, bản tăng thấy không thể thiếu các hạ làm bè bạn!

Vạn Sự Thông cười híp mắt:

- Đa tạ đại sư!

Nhất Tiểu Phật vụt quay qua quát lớn:

- Thắng đại nhân, xin mời chén rượu!

Lão đập tay xuống bàn, chén rượu bị tung văng vụt bay lên xia thẳng vào mặt Thắng Vinh... Đa tạ!

Họ Thắng mỉm cười, xoè bàn tay dựng đứng cản cái chén lại, và ông ta lại nghiêng xéo bàn tay. Chén rượu trút ngay vào miệng không rót ra ngoài một giọt.

Nhất Tiểu Phật cười khà:

- Khá lắm, Tôn đại hiệp dùng một chén nhé?

Bàn tay lão đập xuống, lại một chén rượu bay qua...

Không đưa tay cũng không tránh né, họ Tôn há miệng cắn ngay vành chén và ngửa mặt lên cho rượu rót vào trong miệng...

Nhưng rượu vừa trút hết thì chợt nghe “tách” một tiếng, miệng chén sứt ra rơi xuống đất.

Thì ra tuy Tôn Thông khá nhanh nhẹn, nhưng dùng sức chưa đủ mức, vì thế mà chén rượu bị bề chỗ cắn rơi xuống, làm cho ông ta hơi đỏ mặt, nhưng Nhất Tiểu Phật đã vỗ tay:

- Người ta thường nói “phụng không bao giờ chung đậu với gà”, các vị quả thật anh hùng...

Tưởng lão hoà thượng mập không thấy sơ hở của mình, Tôn Thông vừa nhích môi cười thì chợt nghe Nhất Tiểu Phật thấp giọng:

- Coi chừng môi có bị đứt thì lấy rượu xoa đi, kéo người ta ngó thấy!

Và lão ta vụt quay mình, hai tiếng gió vút lên...

Không biết tự bao giờ, Nhất Tiểu Phật đã cầm sẵn hai chiếc đũa, và trong cái quạt tay theo thể “Quây Thủ Tiên” trong “Nhị Long Thương Chu” thủ pháp, hai chiếc đũa bay về tới hai chân của “Tiểu Bá Vương” Lữ Quang.

Làm như lúng túng, hoảng hốt, Lữ Quang chấp chới hai tay, nhưng khi hai chiếc đĩa bay tới, họ Lữ vụt nhảy vọt lên tung một lượt hai chân hất nhẹ lên, hai chiếc đĩa bay bay bổng lên thềm nhà quay vòng như chong chóng.

Đang đà lơ lửng trên không, Lữ Quang đạp chân vào không khí vọt lên bắt lấy hai chiếc đĩa, để mình rơi xuống ghé gắp lấy miếng thịt bỏ vô miệng và khẽ gật đầu:

- Cám ơn giúp đỡ!

Tất cả mọi người vỗ tay hoan hô, chỉ riêng “Thông Châu Nhất Bá” Hoàng Hoá Hồ lờm lờm đôi mắt chuẩn bị sẵn sàng ứng phó...

Không ngờ Nhất Tiểu Phật chỉ cười:

- Con như thế thì cha đâu có kém!

Và lão quay sang hướng khác...

Hoàng Hoá Hồ thở phào...

Bước lại gần bàn Bàn Lập, và nhìn chăm chặp vào ông ta một hồi rồi vụt quát

lên: - Lập Tiễn Hoa Sơn!

Bàn Lập nhất thời ngỡ ngác, nhưng liền đó ông ta chợt hiểu ra là Nhất Tiểu Phật dùng khẩu chiến để thử tài mình.

Thật ra mấy mươi năm rèn luyện đao pháp, họ Bàn tuy rất khá và điều luyện ở chiến trường, nhưng chưa gặp trường hợp “khảo thí” này, tuy vậy ông ta vẫn nhanh trí đáp liền:

- Bên trái “Phụng Hoàng Đơn Triển Xí”, bên phải “Tuyệt Hoa Cái Đinh Môn”!

Nhất Tiểu Phật lại hô:

- Ngô Cương Phật Quế!

Bàn Lập đáp liền:

- Trái đánh “Ngọc Đái Lãng Môn”, phải dùng “Hoành Sa Lập Điều”!

Nhất Tiểu Phật lại hô:

- Minh công “Bát Thảo Tâm Xà”, ám tiễn “Độc Xà Xuất Huyệt”!

Đến đây quả là khá gay go...

Bởi vì chiêu thế “Bát Thảo Tâm Xà” thì phải uốn ngược thanh đao qua một cách uyển chuyển, còn “Độc Xà Xuất Huyệt” thì lại phải công thẳng tới một cách gấp rút, cho nên chỉ lỗi trong một ly sẽ mất đi ngàn dặm, một thế đánh cương nhu cùng một lúc hết sức khó khăn...

Bàn Lập suy nghĩ một giây và trả lời thật chậm:

- Bên trái “Hoành Đao Phong Bế”, bên phải áp dụng” Uyển Đễ Sanh Hoa”, nếu chưa đến tận cùng thì hai thanh đao nhập lại làm một theo thế “Thập Tự Giá” ...

Nhất Tiểu Phật gật đầu:

- Hay, vậy nếu dùng “Uyển Đễ Sanh Hoa” đánh tiếp?

Bành Lập toát mồ hôi chưa kịp nói lời nào thì Nhất Tiểu Phật đã nói luôn:

- Ta dùng “Lập Tiễn Hoa Sơn”, đáng lý các hạ phải dùng “Khô Thụ Bàn Căn” đối phó chứ không thể tung kịp “Tuyệt Hoa Cái Đỉnh”!

Bành Lập cau mày:

- Bên phải dùng “Triều Thiên Nhất Quế Hương”, bên trái dùng “Long Môn Tam Kích Lãng”, lấy công thế công!

Nhất Tiểu Phật mỉm cười:

- Hay và “Huy Thủ Phong Hầu”?

Bành Lập gạt mồ hôi cười ha hả:

- Ta đã đánh dưới bụng, đại sư phải lùi một bước, sao có thể dùng “Huy Thủ Phong Hầu”?

Nhất Tiểu Phật nhướng mắt:

- Người khác thì không được, nhưng bản tăng thì được. Các hạ xem đây...

Lão đột nhiên với tay rút thanh đao của Bành Lập, đánh ngay thế “Lập Tiễn Hoa Sơn”, nhưng chỉ nửa chừng vội thóp bụng lại, lạ làm sao, đầu lão vẫn giữ nguyên, chân đứng yên một chỗ mà bụng lại thót cong lại phía sau, và mũi đao lại quay xéo xéo quả đúng thế “Huy Thủ Phong Hầu”, mũi đao bay tới ngay cổ họng Bành Lập, nhưng chỉ chạm nhẹ vào da thì ngừng lại và lão mỉm cười:

- Sao, đúng không?

Bành Lập run giọng:

- Nếu đại sư đánh thật thì chắc tại hạ phải chết!

Nhất Tiểu Phật cười lớn và phóng nhanh thanh đao trả cho Bành Lập, rồi quay sang phía Hoàng Phủ Tung.

Hoàng Phủ Tung, Lý Bá và Tiêu Mộ Văn y như đã có bàn trước, cho nên Nhất Tiểu Phật vừa quay sang, Lý Bá vùng đứng dậy bước ra ngoài bậc cửa và khom mình xuống...

Một thớt đá xanh vuông vức độ mặt bàn dùng để lót mặt thêm nặng trên trăm cân, bị Lý Bá nhắc lên đưa thẳng khỏi đầu, từng bước một đi vào, cánh tay gân cuồn từng vòng như dây thừng quấn quanh bắp thịt.

“Chấn Sơn Chương” Hoàng Phủ Tung quát lên:

- Thật là thần lực!

Vừa quát, vừa đứng dậy tung một chưởng...

Bụt...

Ngọn chưởng trúng ngay vào thốt đá, mặt đá bị thủng một lỗ, đá nát ra như bụi và thốt đá từ tay Lý Bá bay ngược trở ra...

“Du Hoa Phong” Tiêu Mộ Văn khom mình xuống, rồi như một đòn bầy bật họ Tiêu tung mình theo đưa tay hứng lấy thốt đá đặt nhẹ vào chỗ cũ.

Nhưng chỉ vừa chấm đất, họ Tiêu lại nhún chân, cả người và thốt đá lại bay lên. Thêm hai ba lần lao người lên xuống, họ Tiêu đã đưa thốt đá ra phía sau vườn cho rơi đánh “bình” một tiếng rồi mới quay vào, mặt không đổi sắc.

Nhất Tiêu Phật gật gật đầu:

- Tam vị quả thật công phu dày dặn, Lý huynh thần lực, Tiêu huynh mang vật nặng phi thân, nhưng nếu lâm trận, thì công phu của Hoàng Phủ huynh có lẽ hữu ích hơn...

Họ Tiêu muốn nói gì đó nhưng lại thôi...

Chợt nghe “Cam Yên Đà Huyệt” Vương Nhị Ma bật cười ha hả:

- Đại sư luận hay lắm, nhưng theo thiên kiến của tại hạ thì khi lâm trận, chưởng lực của Hoàng Phủ huynh chưa chắc hữu dụng!

Nhất Tiêu Phật nhướng mắt:

- Sao?

Wương Nhị Ma vẫn thản nhiên:

- Chưởng lực có cứng mạnh nhưng chưa thuần, vì số đá bị bể nát vừa rồi lớn nhỏ không đều nhau, số bể lớn thì lớn quá, số nhỏ thì lại thành ra bụi cám. Từ đó mà xét, thì chưởng lực chỉ được năm sáu thành hoá hầu!

Hoàng Phủ Tung xạm mặt, nhưng bị sự phân tích xác đáng đó làm cho cứng miệng...

Nhất Tiêu Phật mỉm cười:

- Như thế thì có lẽ chưởng lực của Vương huynh tinh luyện lắm nhỉ?

Hoàng Phủ Tung xúc tới:

- Đệ xin lãnh giáo!

Wương Nhị Ma nghinh bộ mặt vàng như sáp ong, chớp chớp cặp mắt ba góc, tay vuốt bộ râu dê khật khưỡng đi lại trước mặt Hoàng Phủ Tung:

- Các hạ đánh tôi thử một chưởng xem!

Hoàng Phủ Tung trầm giọng:

- Chưởng lực của tại hạ không thuần, đánh ra nhưng không chắc lắm, cho nên vạn nhất lỡ làm cho các hạ mang thương tích rồi làm sao?

Vương Nhị Ma vuốt râu cười:

- Các hạ đánh tại hạ có chết cũng không sao, vì đây là việc do tại hạ tự nguyện, vả lại, tại hạ vốn là kẻ cô quả, không có kẻ truyền nhân, cũng không sợ có ai tìm các hạ mà báo thù đâu!

Hoàng Phủ Tung ngó chung quanh:

- Đó là các hạ tự nói đấy nhé, chớ vị bằng hữu làm chứng cho điều ấy!...

Vừa nói dứt lời hai tay đã vung lên, chưởng phong ào ào bắn vào giữa ngực Vương Nhị Ma...

Hay quá!

Họ Vương buột một tiếng khen, dựng đứng bàn tay nhẹ nhẹ đưa ra... Bùng!...

Hai ngọn chưởng dội vào nhau kêu lên một tiếng, thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Tung chao chao mấy cái, hai chân loạng choạng thối lui liên tiếp, trừng trừng đôi mắt nhìn Vương Nhị Ma và vùng há miệng ới ra một búng máu.

Tiêu Mộ Văn lật đật chạy lại, nhưng Hoàng Phủ Tung đã gạt tay ra và quay mình lao thẳng ra ngoài cửa.

Nhất Tiểu Phật cười ha hả: - Không sợ mất danh mà chỉ sợ vô tài, Vương huynh làm bàn tăng thật đã mất hết

sức!

Vương Nhị Ma vuốt vuốt râu:

- May rủi mà!...

Lúc bấy giờ phòng ăn thật là lộn xộn, bàn ghế lật nghiêng lỏng chỏng, chén bát văng bễ tứ tung, chỉ có bàn của bọn Chu Thất Thất và hai vợ chồng người đàn bà mặt sẹo thì vẫn còn nguyên vẹn.

Trầm Lăng vẫn bình thản nhấm nháp an nhàn thư thái như không, đối với những việc xảy ra, không hoan nghênh cũng không phản đối.

Nếu bình thường thì quả đây là một người thủ phận thiện lương, nhưng trong hoàn cảnh này thì thái độ đó lại trở nên kỳ dị, trở nên mục tiêu khá hấp dẫn đối với kẻ ưa gây sự.

Chu Thất Thất thì cứ nhìn chàng chăm chăm, chừng như nàng rất thích thú với vẻ đầy tự tin của chàng.

Vợ chồng người đàn bà mặt sẹo thì cứ lo đùa với con gái chứ không buồn ngó đến ai. Còn cô con gái họ lại luôn luôn dòm Hoả Hải Nhi nhả miệng hình mũi làm trò ông kẹ...

Hoả Hải Nhi thấy cô bé làm trò kỳ cục thì lại đâm ra muốn làm... người lớn, cậu ta thỉnh thoảng cau mày thở ra, tư lự Nhưng sự thật thì chẳng phải cảm khái chuyện gì, mà cũng không bất mãn hay thương hại một ai.

Tất cả sáu người trong bọn họ đột nhiên tạo thành một thế giới riêng biệt trong vũ trụ lăm điều lăm chuyện ồn ào nọ.

Nhất Tiểu Phật lần lần đi lại, nhưng hai vợ chồng người đàn bà mặt sẹo cứ lo đùa với con gái mình thôi...

Chu Thất Thất liếc thấy cười nho nhỏ:

- Lão thầy chùa mập đã ghẹo đến vợ chồng người ấy, coi chừng bị một vố đau!

Bao nhiêu cặp mắt còn lại đều đổ dồn vào Nhất Tiểu Phật và hai vợ chồng nọ, vì họ cảm thấy đây có thể là vấn đề gay nhất, mà không chừng cuộc diện cũng sẽ vì đó mà đổi thay...

Nhưng Nhất Tiểu Phật chưa kịp có một cử động nào thì thỉnh linh phía bên ngoài xa xa nghe vọng lên một loạt tiếng rú cực kỳ kinh khiếp. Tiếng rú không cùng một chỗ, có gần có xa, nhưng lại nối tiếp cùng một lúc giữa đêm khuya nghe rợn gáy.

Nhất Tiểu Phật bước nhanh lại cửa sổ đưa tay vén màn che...

Một luồng gió thốc vào, tuyết bay rơi lả tả, nhiều ngọn đèn chao chao như muốn tắt, khung cảnh trong vòng vụt chêng nghiêng.

Dưới ánh sáng lập loè, trông người chết thật là dễ sợ. Đôi mắt trợn trừng như muốn lòi ra ngoài, vẻ mặt y như là trước khi chết đã gặp phải một chuyện kinh hãi tột bực...

Điều đáng chú ý là da mặt họ tím bầm, sung húp kỳ dị...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau hồi hộp...

“Tý Ngộ Thôi Hồn” Mạc Hy lom khom dòm kỹ và vụt la lên:

- Độc, thứ ám khí tẩm độc cực kỳ lợi hại!

Nhất Tiểu Phật ngồi xổm xuống mở phanh ngực áo của nạn nhân, thấy da thịt nơi nào cũng tím bầm sung húp, ngay giữa ngực có vết thương như bị tên đâm, chất nước đen đen nhờn nhờn chảy ra, không phải máu cũng không phải mủ...

Điều lạ là trong vết thương không thấy vật gì cả, không có tên cũng không tìm ra ám khí.

Xem tiếp những thân khác, tất cả cách chết và hình dáng đều y như vậy, không thấy có gì khác cả.

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, không ai nói được lời nào...

Nhật Tiểu Phật nuốt nước bọt:

- Các vị có nhìn ra đó là thứ ám khí gì không?

Trầm Lăng nói nhỏ:

- Căn cứ vết thương thì có lẽ là tên bắn!

Mạc Hy trở mắt:

- Tên? Ở đâu?

Nhật Tiểu Phật trầm ngâm:

- Nếu nói có người núp trong bóng tối phóng lãnh tiễn giết đám người này rồi rút tên ra hết thì không thể làm được trong trường hợp này, vì chúng ta theo dấu vết rất mau. Còn nếu không như thế, thì tên từ đâu tới? Và rồi đi đâu?